

آیا در صف جنایات بشری در افغانستان، محکمه بین المللی مربوطه اقدامی وارد نموده می تواند!

قالیچه نمونه ای از اعتراض به قتل یازده خبرنگاری که در یکسال در افغانستان کشته شدند

طوری که اطلاع داریم، چند هفته قبل وزیر خارجه افغانستان حنیف اتمر که خود با سوابق جرمی در رژیم خون و آتش جمهوری دیموکراتیک خلق و فعالیت در دستگاه جهنمی «خاد» در زمره جنایتکاران علیه بشریت محسوب میگردد با یک هیئت قضایی برای موافقت با اقدامات «محکمه بین المللی جنایات بر علیه بشریت یا - ICC» در زمینه متهمین گروه های مختلفه در افغانستان از سال ۲۰۰۳ به اینطرف، به شهر لاهه در کشور هالند مرکز آن محکمه، مسافرتی انجام داد. درین ملاقات، در حقیقت مواعی که «دونالد ترمپ» رئیس جمهور سابق امریکا علیه اقدامات محکمه مذکور در مورد بازخواست جنایات بشری و اعمال خلاف قوای امریکایی در افغانستان وضع نموده بود، رسماً از بین برداشته میگردد.

در حقیقت از همان ماه جنوری سال ۲۰۲۰م. که «دونالد ترمپ» دیگر به قدرت نبود، قضات رسمی محکمه آزادی امکانات بازخواست را در ممالکی مانند عراق و افغانستان بدست آورده و اقداماتی را نظر به ماده ۱۵ اساسنامه آن مجاز دانستند. حال با در نظر داشت سطور بالا، خبر جدید اینست

که انجمن «**خبر نگاران بدون سرحد**» با اعتراض بر جنایات و کشتار های گویا هدفمندی که منجر به قتل خبرنگاران افغان در هر گوشه آنکشور میگردد، رسماً به «**محکمه بینالمللی جنایات علیه بشریت**» شکایت ارائه نموده است. به اساس نشر و مطالعه چنین خبری در مطبوعات اینترنتی به قسمت هایی در زمینه روشنی می اندازیم:

متن خبر حاکیست که سازمان خبرنگاران بدون سرحد «**RFS**» در مورد جنایاتی که در یکسال اخیر منجر به کشتار خبرنگاران در افغانستان گردیده است، به خانم «**فاتو بنسودا**» خرنوال محکمه بین المللی جنایات علیه بشریت، شکایت نموده و بازخواست و تشکیل دوسیه های جنایی مرتکبین را تقاضا نموده است. به اساس خبر این تشکیل از حمل سال ۱۳۹۹ یازده خبر نگار مختلفه در شهر های مختلفه افغانستان به قتل رسیده اند. برای اثبات ادعای خود مؤسسه مذکور چند قتل اعضای مطبوعات را که عبارت باشند از ترور سه مأمور تلویزیون محلی انعکاس در شهر جلال آباد، ملاله میوند خبرنگار تلویزیون انعکاس و راننده اش در ولایت ننگرهار، رحمت الله نیکزاد خبرنگار تلویزیون الجزیره و خبرگزاری اسوشیدتپرس در ولایت غزنی، بسم الله عادل مدیر مسئول رادیو صدای غور، محمد الیاس داعی خبرنگار رادیو آزادی در ولایت هلمند، زمیر امیری خبرنگار و شفیق الله ذبیح کارمند بخش فنی تلویزیون خورشید در کابل به عنوان مصداق جنایت علیه خبرنگاران نام برده شده است.

این مؤسسه همچنین ادعا دارد که از سال ۲۰۰۱ م. -۱۳۸۰ ه در حدود ۱۰۰ خبرنگار و مطبوعاتی افغان کشته شده است که بیشتر طالبان و گروپ های دهشت افکن مقصر آن هستند و اسناد و مدارک زیادی هم در زمینه موجود است. بنا بر آن برای تکمیل دوسیه های این جنایات در افغانستان دفاتر «**محکمه جنایات بر علیه بشریت**» به رجوع به منابع نشراتی گوناگون هر قضیه قتل را بر رسی و تکمیل نماید.

نا گفته نماند که محکمه مذکور در تحقیق و مطالعات در مورد قضایای جنایی طرف علاقه، سیستم و منابع قابل اعتباری را با کمک حقوق دانان خبره بین المللی در اختیار دارد، ولی سؤال این است که در عملیه قتل و آدم کشی های گروه های مخالف دولت و استفاده از وسایل گوناگون جنایی، مگر یافتن متهم اصلی امکان پذیر است؟ شاید تا حدی این امکان در حالیکه قاتل یا جانی استخدام گردیده باشد، موجود باشد، ولی در صورت استعمال وسائل مخرب وابسته به تکنالوژی جدید و علمی، کشف قاتل یا مجرم را به مشکلات مواجه می سازد.

از جانب دیگر، در بین ۵۰۰۰ محبوس مخالفین دولت و طالبان تعداد آدم کشانی که به اعدام محکوم گردیده بودند با کار سازی امریکا و طالبان به عوض مجازات، آزاد گردیده و دقیقاً به قوای جنایتکارانه آن گروه دهشت افکن پیوستند و اوضاع اجتماعی را تاریک و خونین ساختند. پس پیگیری جانیان علیه بشریت در افغانستان آنقدر ها هم آسان نیست.

از جانب دیگر، عملکرد های قوای بین المللی و مخصوصاً امریکا در افغانستان که اثبات آن شاید با موجودیت اهالی محلات مختلفه نا ممکن نباشد، ولی اینکه این مؤسسه بدون کمک دولت های مربوطه بتواند متهمین را محکوم و مجازات تعیین نماید، شاید دور از امکان باشد. حتی جنایاتی که در زمان اشغال عراق در آنکشور و محابس آن صورت گرفت، بعید است که مورد تعقیب و مجازات محکمه مذکور قرار گیرد.

بهر حال بازهم فعالیت « محکمه جنایات علیه بشریت » که صرف قضایای جنایی را که از سال ۲۰۰۳ به اینطرف واقع شده باشد، مورد بررسی قرار میدهد، علی الرغم مشکلاتی که در کشور هایی مانند افغانستان دارد، بازهم با معیار های فعالیت در دیگر کشور ها غنیمت بزرگی محسوب می گردد.

پایان